

Zabijím rychle Cena: 13 minut

Marcela Pecháčková

Zabíjím rychle

Cena: 13 minut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Marcela Pecháčková
Zabíjím rychle Cena: 13 minut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zabíjím rychle

Cena:
13 minut

Zabíjím rychle

Cena:
13 minut

Marcela Pecháčková

2.1.1964 VS. 25.9.1995

Nikdy na tebe nezapomenu, má oběti.

Sedím dlouhé hodiny proti zabijákům.
Díváme se do očí, někdy nám je oběma
zaplaví slzy. Jindy je zastře chlad.
Poslouchám jejich příběhy, které je
dovedly do vězení. Do faktického, toho
s mřížemi, nebo nehmatatelného,
zalezlého ve svědomí. Všichni za sebou
mají zločin, aspoň tak jsme se rozhodli
označovat zlý čin, který ovšem nechtěli
spáchat. Vůbec. Vždycky to bylo spíš
neštěstí, omyl, okamžik nepozornosti...
A někdo za to zaplatil životem. Vyprávějí
mi, jak byli zamilovaní, našťvaní, jak
zbožňují své syny a proč je táta vystěhoval
z domova. Do detailu popisují chvíli, kdy
motor auta, které řídili, ztichl. To hrůzné
ticho, možná tiché vzdechnutí ze zadního
sedadla. To poslední. Poslouchám je
a věřím jim. Nestuduju jejich soudní spisy,
nehledám svědky. Prostě jim věřím.

Vám věřím. A děkuju.

Obsah

14	A svět s námi šlehl o zem syn ROMÁNEK
18	Vrah! Říkají mi prej... táta ROMAN
43	Je sakra těžký žít sám se sebou maminka DŽAMILA
57	Brečím za všechny ty rodiče TOMÁŠ
68	199 a půl centimetru chlapa MARTIN
84	Patnáct natvrdo
101	Jeden den v životě vazebně stíhaného LENKA
110	Moje slza na jeho tváři MICHAL
124	Stál jsem na mostě... JAKUB
140	Bezkontaktní láska LUCIE
154	Ten hezký den MÍLA
174	... a bylo pozdě. Už jsme ji neviděli. VOJTĚCH
186	Ten pán zemřel 201 Co říkají paragrafy 203 Provinilost 209 Nakonec

A svět s námi
šlehl o zem

A stačila mu k tomu jedna sekunda.
Pak strašná rána a smrt. Bolest. Tragédie.

„Pachatel“ nebo „odsouzený“,
jak se Romanovi dnes říká v právnické
terminologii, se vině nevzpírá a nad
trestem neremcá.

Jenže není tu jen „pachatel“. Ta rána
zasáhla taky jeho rodinu. Jako kdyby
v autě, které krutě nabouralo, seděli
všichni. Rok se jim všem v hlavě plazily
otázky: Dalo se tomu předejít? Co jsme
ho naučili špatně? Jak to přežít?

Ponořila jsem se s ohromně
sympatickou rodinou Laiblových do jejich
vzpomínek. Vyprávěli mi, jak se jim
„pachatel“ narodil, co je v rodině důležité...
A teď, po tolika hodinách s každým z nich,
vím, že je to slušná rodina. A nesmírně,
až fanaticky pracovitá.

Seznamte se!

syn ROMÁNEK

Vrah!

Říkají mi prej...

Vystrčil hlavu ze svého pokoje. Ježaté vlasy jako jeho táta, co se opíral o bar v obrovské obytné kuchyni. Zvedl oči a zaostřil na Víta Klusáka, režiséra dokumentu *13 minut*. Chvilí to vypadalo, že chce couvnout zpátky do „svého“. Pak si všiml party Vítových malých synů a zasmál se.

Přepadli jsme Laiblovy bez varování uprostřed léta u nich na statku, kousek od hranic s Německem. Takhle jsem poznala Romana neboli Románka, jak mu doma říkají, aby se to nepletlo s Romanem tátou.

Románek má za sebou druhý měsíc „domácího vězení“. Na nohu mu připevnili strojek, který kontroluje, jestli nepřekročil práh. Smí se pohybovat jen uvnitř domu a v práci. Nic víc. Je to dvacetiměsíční trest za zabití mladé dívky a poranění další. Obě seděly na zadním sedadle auta, které řídil Roman. Než naboural. Od toho dne utekl víc než rok. Kdo je ten sympatický kluk s výrazným hlubokým hlasem? Kdo je Románek?

Měl jste nějakou přezdívku?

Nehezkou. Říkali mi Vajgl, to podle příjmení Laibl – někdy ve čtvrté páté třídě.

A teď?

Vrah. Tak mi říkají... prej.

Tím jste asi jako malý kluk nechtěl být?

Chtěl jsem být vždycky traktorista. A to jsem!

Jen máte trochu pauzu.

To mám. Teď jsem ošetřovatel plemenných býků kousek od nás, sedmnáct kilometrů. Táta mě tam každý den vozí a zpátky taky. Jsem vyučený zámečnicko-strojař, tříletý obor bez maturity. Nechtěl jsem nic víc. Chodil jsem do školy těžce nerad, byl to pro mě ztracený čas. Mě bavilo chodit do práce, pracovat, vydělávat peníze. Sedět ve škole zadarmo... to fakt ne. Potřeboval jsem rychle nějaký papír, abych neměl jen základku, a chtěl jsem jít do práce.

Proč vás nebavila škola?

Přišlo mi, že se tam nenaučím nic nového. To, co nás v učňáku učili, jsem dávno uměl. Asi proto jsem byl dost flákač, do školy jsem moc nechodil, ale stejně mě učitelé nedokázali vyhodit, protože jsem to prostě uměl – ze života, co mě naučil táta, co jsem okoukal na brigádách...

Z toho nebyly průšvihy? Dvojky z chování, podmíněný vyhazov?

Ani ne. Měl jsem skvělou třídní učitelku, ta mě kryla. Věděla, že umím, že jsem chytřejší kluk a je zbytečný mě mordovat. Díky ní jsem se nedostal do problému, jinak by mě asi vyhodili. Dvojka z chování jednou na základce, jinak nic.

Byl jste jako kluk spíš lump, nebo klidný?

Spíš jsem se vždycky přichomejtl k nějaký partě a svezl se s jejich průšvihem. Možná proto, že jsem hlasitej, že mám silný hlas, tak jsem to odnesl. Na druhém stupni základní školy to bylo trochu jinak, ale to jsem na rok odjel do školy do Manchesteru.

Sám? Takhle malý?

Dvanáct mi bylo a táta mě tam poslal samotnýho. Jedna učitelka totiž řekla tátovi, že se nikdy nenaučím anglicky. Tohle si táta nenechal líbit, byla to pro něj výzva, sázka. Má tam kamaráda, takže mi zařídil bydlení, registraci na sociálce, aby vůbec vzala, že cizí dítě přijde do cizí rodiny, školu, prostě všechno. Byl jsem ve skvělý škole, ještě mi tamhle ve skříni visí sako od uniformy, co jsme povinně nosili.

Jakou jste měl angličtinu?

Nula. Zéro. Nic. Ani se zeptat, kde je záchod, jsem neuměl. A dneska mluvím normálně plynule. Dokonce když jsem při posledních prázdninách přestupoval na letišti v Amsterdamu a musel jsem mít doprovod, protože mi ještě nebylo šestnáct, mě ta paní na hlídání přesvědčovala, že jsem Angličan, že nevěří, že jsem z Čech. Jo, angličtina šla rychle.

Nestýskalo se vám?

Ani ne stýskalo, spíš jsem měl problém s tím, že tátovo kamarád v Manchesteru mi chtěl dělat tátu. Já mám tátu jenom jednoho. Jednou na Silvestra jsem volal domů a křičel na rodiče, že buď pro mě přijedou, nebo jdu domů pěšky. Nějak mi nedošlo, že patnáct set kilometrů a taky trochu vody je dost daleko. Naši mi řekli, že jestli to vydržím ještě měsíc, přijedou si pro mě. Samozřejmě takhle to se mnou táhli dalších šest měsíců až do konce.